

κῶν. Ἐν τούτοις τὰ ἑλληνικὰ κατέχουσι τὴν πρῶτην καὶ ἐπιφανεστάτην θέσιν. Καὶ προηγεῖται μὲν μακρὸν δοκίμιον ἐκ τῆς ὑπὸ τοῦ Jordan ὠραίας γερμανικῆς μεταφράσεως τῆς Ὀδυσσεΐας, ἔπονται δὲ πολλαὶ μεταφράσεις νεοελληνικῶν ποιημάτων, τῶν μὲν ἤδη ὑπ' ἄλλων μεταφρασμένων, τῶν δὲ νῦν τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ συλλογῆως μετενεχθέντων εἰς τὴν γερμανικὴν. Ἐν τῇ συλλογῇ ταύτῃ εὐρίσκομεν οὐ μόνον δημοτικὰ ἄσματα, ἀλλὰ καὶ ποιήματα τοῦ μακαρίτου Παπαρρηγοπούλου καὶ τῶν κ. κ. Δημ. Βικέλα, Γ. Μαρτινέλλη, Γ. Δροσίνη, Νικ. Δροσίου καὶ Δημ. Κυθωνιώτου καὶ τινῶν ἄλλων φερόμενα ἀνωνύμως. Ὁμολογοῦμεν ὅτι ἡ ἀνάγνωσις τῶν ποιημάτων τούτων ὑπὸ τὸ γερμανικὸν περιβλημα ἐνεποίησεν εἰς ἡμᾶς ἀρίστην αἰσθησιν. Καὶ αὐτὰ τὰ μετριώτερα ἐνέχουσι τι τὸ γλυκὺ καὶ ποιητικόν, πολλὴ δὲ εἶνε ἡ χάρις τῶν ἐκλεκτοτέρων ὅσα ἀπήνθισεν ὁ συλλογεύς. Τινὰ δὲ τούτων δύνανται νὰ παραβληθῶσι πρὸς τὰ ἄριστα τῶν ἀνθῶν ὅσα περιέχει ἡ ὅλη συλλογὴ.

Εὐχόμενοι ὅπως ἴδωμεν ταχέως δημοσιευμένην τὴν Νεοελληνικὴν Ἀνθολογίαν, ἣν ὑπόσχεται ὁ συγγραφεύς, καταλληλότατον θεωροῦμεν νὰ περατώσωμεν τὸ βραχὺ ἡμῶν σημείωμα περὶ θέματος, περὶ οὗ πολλὰ ἠδύνατο νὰ γραφῶσι, διὰ τῶν ἐξῆς ἐνθουσιωδῶν περὶ τῆς νεαρῆς ἡμῶν φιλολογίας λέξεων, δι' ὧν ὁ κ. von Schulpke προεισάγει εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἐκ τῆς νέας ἑλληνικῆς μεταφράσεων.

«Ἡ νεοελληνικὴ φιλολογία, λέγει, εἶνε πλουσιωτάτη χρυσαυγῶν, ἀνεξαντλήτων καὶ οὕτως κείπειν ἀπροσδοκῆτων ποιητικῶν θησαυρῶν ὀφείλομεν δὲ νὰ ὤμεν εὐγνώμονες εἰς πάντα μεταφραστὴν, ἀποπειρώμενον καὶ ἀγωνιζόμενον ἐν ἀνασύρῃ τὰ πολυτίμα ταῦτα κειμήλια τῆς νεοελληνικῆς φιλολογίας ἐκ τῆς σήραγγος ἐν ἣ εὐρηνται κεκρυμμένα, καὶ νὰ παράσχη αὐτοῖς ἐν τῇ παγκοσμίῃ φιλολογίᾳ τὴν θέσιν ἐκείνην, ἣς εἶνε ἄξια νὰ τύχωσιν.

«Ἡ νεοελληνικὴ φιλολογία εἶνε πλουσία, πλουσιωτάτη περιδόξων ποιητῶν. Ἡ δημοτικὴ ἤμουσα εἶνε μοναδικὴ εἰς τὸ εἶδος τῆς, ἐν δὲ πτῷ θησαυρῷ τῆς δημώδους ποιήσεως τῆς νεοελληνικῆς φιλολογίας εὐρίσκομεν μαργαρίτας καὶ «πολυτίμους λίθους, περιβαλλομένους ὑπὸ τῆς ἀφθίτου καὶ πλήρους αἴγλης καλλονῆς ἀκτινοβόλου. Καὶ διὰ τοῦτον τὸν λόγον εἴμεθα εὐγνώμονες πρὸς πάντα μεταφραστὴν, ἀναλαμβάνοντα τὸ ἔργον νὰ καταστήσῃ γνωστὰ τὰ «θαυμάσια ταῦτα ποιητικὰ προϊόντα ἐν ἀπαρχλυμάντῳ κάλλει εἰς τοὺς Γερμανοὺς ἀναγνώστας. Ἡ νεοελληνικὴ φιλολογία ἔχει νὰ κείπειν ἄσματα, τὰ ὅποια λόγῳ εὐανθοῦς τρυφερότητος, βαθύτητος καὶ λεπτότητος τοῦ αἰσθητικῆτος καὶ τῆς διατυπώσεως αὐτοῦ, μόνον

«ὀλίγας φιλολογίας κοσμοῦσι καὶ ἐξωραΐζουσιν.

«Ἡ νεοελληνικὴ φιλολογία εἶνε πλουσία εὐφρεστάτων λογίων ποιητῶν, ἀλλὰ καὶ ἀπείρως «πλουσία δημοτικῶν ἄσμάτων, ἅτινα εἶνε κατὰ «τὴν κυριωτάτην ἔννοιαν τῆς λέξεως ἐντεχνότατα δημιουργήματα τῆς δημώδους μουσῆς «πολλάκις δὲ καὶ ὑπερβάλλουσι καὶ ὑπερακοντιζοῦσι τὰ προϊόντα τῶν λογίων ποιητῶν».

Ω*

ΟΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΙ ΚΥΝΕΣ

Τὸ ζήτημα τῶν στρατιωτικῶν κυνῶν εἶναι νῦν ἐν τῇ ἡμερησίᾳ διατάξει, ἐκθειάζεται δ' οὐχὶ ἀλόγως ἡ ἄξια τῶν διαφόρων ὑπηρεσιῶν ἅς μικρὰ συμμορία καλῶς ἐξησκημένων ζῶων δύναται νὰ παράσχη εἰς στράτευμα ἐν ἐκστρατείᾳ. Ἐγκωμιάζεται τὸ ἐξαιρετὸν τῆς μεθόδου καὶ ἀπονέμεται ἡ ἀνακάλυψις εἰς τοῦτον ἡ ἐκεῖνον τὸν ἀξιοματικὸν ἢ στρατιωτῆν.

Εἶναι γνωστὸν ἐκ τῆς ἱστορίας ὅτι ὁ κύων ὑπῆρξεν, ἐν παντὶ χρόνῳ, διὰ τὸν ἄνθρωπον ὠφέλιμος συμπολεμιστής, ὅτι οἱ μαχηταὶ πασῶν τῶν ἐποχῶν ἐποίησαντο χρῆσιν αὐτοῦ ὡς φύλακος, ὡς ἐπικούρου πολεμιστοῦ, ὡς ὄργανου ἀναγνωρίσεως ἢ ἀνταποκρίσεως.

Εἶναι καλόν, ἐπρέσβευον οἱ Ρωμαῖοι, νὰ συντηρῶνται ἐντὸς τῶν φρουριῶν εὐγενεῖς κύνες, οἵτινες ὁσφραίνονται μακρόθεν τὴν ἔλευσιν τοῦ ἐχθροῦ καὶ σημειοῦσι τὴν προσέγγισιν δι' ἐμφαντικῶν ὑλακῶν.

Οἱ ρωμαϊκοὶ κύνες ἐν τούτοις ἔδειξαν ἔλλειψιν ὁσφρήσεως καὶ ἀκοῆς· μάρτυρες οἱ τοῦ Καπιτωλίου, μὴ δυναθέντες νὰ ὑλακτῆσῃσι κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἐπιχειρηθείσης παρὰ τῶν Γαλατῶν αἰφνιδίως ἐφόδου. Αἱ χῆνες δ' ἐξέτελεσαν κατὰ τὴν νύκτα ταύτην τὴν τῆς φυλακῆς ὑπηρεσίαν των. Οὕτω δ' οἱ ἀπόγονοὶ των ἐπὶ μακρὸν ὑπέφερον τὴν ποινὴν τῆς ἐλλείψεως ταύτης τῆς ἐπαγρυπνήσεως. Ἡ ἐπέτειος τοῦ συμβεβηκότος ἐπανηγυρίζετο πάντοτε διὰ θανάτωσεως κυνῶν ἀνασκοποπιζομένων ζώντων ἐπὶ ξυλίνων ὀβελῶν, οὐ μακρὰν τοῦ ναοῦ τῆς Νεότητος. Τοῦναντίον δέ, λέγει ὁ Μονταίγιος, οἱ κήνσορες μεγάλως ἐπεμελοῦντο τῆς τροφῆς τῶν ἱερῶν χηνῶν διὰ τῆς ἐπαγρυπνήσεως τῶν ὁποίων τὸ Καπιτώλιον των εἶχε σωθῆ.

Οἱ Κίμβροι καὶ οἱ Τεῦτονες ἐνεπιστεύοντο εἰς μολοσσοὺς τὴν φυλακὴν τῶν ἀμαξῶν των, εἶδος κινήτων ἀκροπόλεων. Μετὰ τὴν ἐκβασιν τῆς μάχης τῆς Αἰξ, αἱ νικηφόροι λεγεῶνες τοῦ Μαρτίου μετὰ μακρὸν ἀγῶνα ἠδυνήθησαν νὰ κυριεύσωσι τὸ στρατόπεδον τῶν βαρβάρων, τοσοῦ-

τον οι κύνες αὐτῶν ὑπερήσπιζον ἔρρωμένως τὴν πρόσοδον.

Πολλοὶ τῶν ἀρχαίων λαῶν συνετήρουν ἐν εἰδῆ ἐπικούρων μαχητῶν, φάλαγγας ἢ λεγεῶνας κυνῶν. Τοιοῦτοι ἦσαν οἱ Πέρσαι, οἱ Ἴωνες τῆς Κολοφῶνος, οἱ Ὑρκάνιοι, οἱ Μάγνητες (ἀνατολικὴ Θεσσαλία), οἱ Κίμβροι, οἱ Κέλται, οἱ Βέρβεροι καὶ οἱ κάτοικοι τῆς Τριπολίτιδος. Ὁ Κύρος, ὁ Μασινισσᾶς, ὁ Βερσιγγετόριξ εἶχον ὡς σωματοφύλακας ἀγέλας ἀσφαλεστάτων καὶ πιστοτάτων μολοσσῶν. Τινὲς ἐφωδίαζον τοὺς μολοσσούς των διὰ καλῶν ἀμυντικῶν ὄπλων, ἀρχαῖον δὲ ὀρειχάλκινον ἀγαλμάτιον διασωθέν μέχρι σήμερον παριστᾷ θεωρακισμένον κύνα.

Οἱ Γαλάται παρέταττον ἀγῆματα κυνῶν φερόντων οὐ μόνον τὸν θώρακα, ἀλλ' ἐτι περιλαίμιον μετ' ἐξεχόντων ἡλῶν ἢ σιδηρῶν αἰχμῶν.

Ὡς ἡ ἀρχαιότης, ὁ Μεσαιῶν ἔσχε τοὺς στρατιωτικούς κύνας του, ἰδίᾳ δὲ θεωρακισμένους μολοσσούς ἠσκημένους ἵνα ἐπιτίθενται κατὰ τοῦ ἵππικου. Οἱ ἐπικούροι οὗτοι μαχηταὶ ἦσαν ἐπενδεδυμένοι δι' ἄλυσιδωτοῦ θώρακος καὶ σιδηροῦ θωρακίου παρ' ᾧ ἦσαν προσηλωμένα λεπίς δρεπάνου καὶ δοχεῖον μετὰ πυρός. Τὰ δῆγματα, αἱ ἀποτομαί, τὰ καύματα ὑπερίσχυον ταχέως τῶν ἵππων τοῦ ἐχθροῦ· τοῦτο δ' ἐκαλεῖτο πολεμεῖν διὰ τῶν κυνῶν. Αἱ ἀγέλαι κυνῶν τῶν ἵπποτῶν τῆς Ρόδου ἦσαν ἰδίᾳ περιώνυμοι.

Κατὰ τὸ διάστημα τῶν ἐν Ἀμερικῇ πολέμων των, οἱ Ἴσπανοὶ ἐσχημάτισαν ἀληθεῖς στρατιάς κυνῶν. Ἄεπεφόρτιζον αὐτούς, λέγει ὁ Μονταίνιος, οὐχὶ μὲ ἀπλῆν τινα κίνησιν, ἀλλὰ μὲ πολλὰς καὶ διαφόρους ἐν τῇ μάχῃ... Εἰς τοῦτους οἱ Ἴσπανοὶ ἐπλήρονον μισθὸν καὶ παρῆχον μέρος τῆς λείας... Καὶ τὰ ζῶα ταῦτα ἐδείκνυον τσαύτην ἐπιδειξιότητα καὶ εὐθυκρισίαν εἰς τὸ ἐπιδιώκειν καὶ σταματᾶν τὴν νίκην των, εἰς τὸ ἐφορμᾶν καὶ ὀπισθοχωρεῖν κατὰ τὰς περιστάσεις, εἰς τὸ διακρίνειν τοὺς φίλους ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν, ὅσον ἐδείκνυον ζῆλον καὶ ταχύτητα».

Ὁ Χριστόφορος Κολόμβος κατῴρρωσε νὰ τρέψῃ εἰς φυγὴν ἀπειραριθμούς Ἰνδοὺς διὰ μόνον ἑκατὸν πεντήκοντα πεζῶν, τριάκοντα ἵππεων καὶ ἐξηκοντάδος πολεμικῶν κυνῶν. Βραδύτερον δὲ τὸ σύνταγμα τῶν κυνῶν τοῦ Βάσκου Νουνέζ, ἐπνίξε, μόνον αὐτὸ, πλείονας τῶν δύο χιλιάδων ἐκ τῶν ἀτυχῶν τούτων Ἰνδῶν, οὗς ἐθήρευον ὡς τὰ θηράματα.

Οἱ ἰσπανικοὶ μολοσσοὶ βεβαίως κατὰ τὸ ἡμῖς συνετέλεσαν εἰς τὸ ἔργον τῆς κατακτήσεως τοῦ Μεξικου καὶ τῆς Περουβίας. Τὰ χρονικὰ τῶν χρόνων ἐκείνων διεφύλαξαν ἡμῖν τὸ ὄνομα τοῦ κυνὸς Βερεσίλλου, ᾧ τινι παρῆχον ἀνώτερον μισθὸν καὶ διπλῆν μερίδα. Εἰς τὴν μάχην τῆς Καζαμάλκα, οἱ κύνες τοῦ Πιζάρρου προσηνήχθησαν τόσῳ γενναίως ὥστε ἡ αὐτὴ τῆς Ἰσπα-

νίας ἐξησφάλισεν αὐτοῖς μισθόν, ἀποτινόμενον τακτικῶς ὡς εἰς τὰ ἄλλα στρατεύματα. Αἱ κυνικαὶ αὐταὶ δυνάμεις ἠναγκάζοντο πολλάκις ν' ἀντιμάχωνται κατ' ἀπειραριθμῶν ἀγελῶν περουβιανῶν μολοσσῶν.

Ὡς οἱ Ἴσπανοὶ, οἱ Ἑλβετοὶ τοῦ ΙΕ' αἰῶνος εἶχον πολεμικὰς ἀγέλας κυνῶν. Ἡ μάχη τῆς Γρανσῶνος ἤρξατο διὰ συμπλοκῆς Βαλδινῶν καὶ Βουργουνδιῶν κυνῶν. Ἐν Μοράτῃ, Κάρολος ὁ Τολμηρὸς ἀπόλεσε λεγεῶνα κυνῶν καταστραφεῖσαν ὑπ' ἀγελῶν μολοσσῶν τῶν Ἀλπεων ἀχθέντων ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης ὑπὸ τῶν ὀμοσπόνδων.

Κατὰ τοὺς μακροχρονίους ἀγῶνάς των τοῦ ΙΗ' αἰῶνος οἱ Τοῦρκοι καὶ οἱ Βόσνιοι ἐβοηθοῦντο ὑπ' ἀγελῶν κυνῶν ὑπακουόντων ἀμοιβαίως εἰς τοὺς ἀρχηγούς των ἀντιμετώπων στρατῶν.

Ἡ ἱστορία τῆς Ἀγγλίας βρῖθει περιγραφῶν μαχῶν καθ' ἃς ἀγέλαι σκυτικῶν κυνῶν διεδράματίσαν σπουδαῖον πρόσωπον. Ὁ Ἐρρίκος Η' προτιθέμενος ν' ἀποστείλῃ ἡμέραν τινα τῷ Καρόλφ Πέμπτῳ ἀριθμὸν τινα στρατευμάτων πεζικοῦ, προσέθηκεν εἰς ταῦτα ἀγέλην ἐκ τετρακοσίων μολοσσῶν φιλλανδικῆς γενεᾶς.

Εἰς τὴν μάχην τῆς Ἀλμας ἐν Κριμαίᾳ, οἱ Σκῶτοι εἶχον μολοσσούς ἐφορμῶντας εἰς τὸν λαίμῶν τῶν Ρώσων. Οἱ τυφεκιοφόροι τῆς βασιλικῆς φρουρᾶς παρηκολουθήθησαν ὑπὸ χαριέντος κυνὸς συμμετασχόντος πασῶν τῶν συγκροτηθεισῶν ὑπὸ τὰ τείχη τῆς Σεβαστουπόλεως μαχῶν. Κατὰ τὴν ἐκ Κριμαίας ἐπάνοδον, τὴν ἡμέραν τῆς τιμητικῆς ἐπιθεωρήσεως, ὁ Βόβ (οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ κυνάριον) παρήλασεν ὑπερηφάνως ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ λόχου του ὑπὸ τὰ ὄμματα τῆς βασιλέως Βικτωρίας.

Βραδύτερον δὲ ἐωρτάσθη ἐν Λονδίνῳ ἡ δόξα ὑπερμεγέθους κυνὸς ὃν ὁ κύριός του παρέλαθε μεθ' ἑαυτοῦ παρὰ τοῖς Ἀσαντίς καὶ ὅστις ἀπειράκις διεκρίθη κατὰ τὴν ἐκστρατείαν. Ὁρμησεν ἡμέραν τινα κατὰ τῶν διεσπασμένων τάξεων τοῦ ἐχθροῦ, ἐξέλεξεν ἐν θυμῷ, τὸ ἔθνηκεν ἐκτὸς μάχης καὶ τὸ ἔσυρε θριαμβευτικῶς μέχρι τῶν ποδῶν τοῦ Σίρ Γάρνερ Βολσελεύ. Τὸ γενναῖον ζῶον πολλάκις ἠναγκάσθη νὰ παλαίσῃ κατὰ τῶν ὁμοίων του, διότι οἱ Ἀσαντίς εἶχον ἐπίσης ἀγέλας πολεμικῶν κυνῶν. Ἐν ἀγρίᾳ καταστάσει, οἱ μολοσσοὶ οὗτοι συνεννοῦνται καθ' ὁμάδας ἐκ τριάκοντα ἢ τεσσαράκοντα καὶ θηρεύουσιν ἐκ συμφώνου τοὺς ἀγρίους θῆρας. Εἰσὶ πυρροί, μεθ' ἡμιονικῆς ραβδώσεως ἐπὶ τῆς ράχεως. Τὴν νύκτα δὲ ἀκούονται ἐκβάλλοντες φρικώδεις ὠρυγμούς, ὁμοίους πρὸς τὰς προσκλήσεις τῶν λύκων, ἂν δ' ἀπαξ δαμασθῶσι, δὲν ὑλακτοῦσι πλέον.

Κατὰ τὸν ἐμφύλιον πόλεμον τῶν ἀμερικανικῶν πολιτειῶν, ὁ στρατηγὸς Τάυλορ ἀπέστει-

λε κατά τοῦ ἔχθρου πυκνά στίφη αἰμοθύρων κυνῶν.

Οἱ γαλλικοὶ στρατοὶ ἔσχον ἐπίσης τοὺς ἐνδόξους κύνας των. Ἀναφέρομεν τὰ ὀνόματα τοῦ Μουσταφᾶ, ἐνὸς τῶν ἡρώων τοῦ Φοντενουᾶ, τοῦ Μουστάς, συμμετασχόντος γενναίως τῶν μαχῶν τοῦ Μαρέγκου καὶ τῆς Αὐστερλίτζης, τοῦ Πάτ-Βλάνς, ἐν Πορτογαλλίᾳ διασώσαντος τὴν σημαίαν τοῦ 116ου τῆς γραμμῆς, τοῦ Μοφφίνου, συμμετασχόντος ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τῆς ἐκστρατείας τοῦ 1812, τοῦ Μαγέντα, τοῦ κυνός, τῶν ζουάβων τῆς φρουρᾶς ἐκτελοῦντος χρεῖα ἀρχινοσοκόμου, τοῦ Μεδεάχ, καὶ τοῦ Γαλιμαφρέ, ὑπερμεγέθων μολοσσῶν ἀναρπαζόντων ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν Ἄραβά τινα.

Σήμερον δὲ προτιθέμεθα μόνον νὰ χρησιμοποιοῦμεν τοὺς κύνας ὡς ὄργανα ἀναγνωρίσεως καὶ ἀνταποκρίσεως. Τὰ πρῶτα πειράματα ἐπιτυχον, ὡς λέγεται. Οὐδόλως τοῦτο ἐκπληκτικὸν διότι ἄσκησις κατὰ τὴν ἔννοιαν ταύτην εἶναι πρᾶγμα ἀπλούστατον.

Εἶναι εὐκόλον πράγματι νὰ διδάξωμεν τὰ ζῶα, ἅπερ χρησιμοποιοῦμεν, ὅπως διακρίνωσι τὸν φίλον ἀπὸ τοῦ ἔχθρου, ὅπως ὁσφραίνωνται μακροθεν, ν' ἀνιχνεύωσι καὶ τὸν μὲν καὶ τὸν ἕτερον, ὅπως φέρωσιν βοήθειαν εἰς τοὺς τραυματίας κλπ. Οἱ δαμασταὶ ἀρκεῖ ν' ἀκολουθήσωσι τὴν μέθοδον τῶν μοναχῶν τοῦ Ἁγίου Βερνάρδου.

Ἐπίσης οὐδόλως δυσχερὲς νὰ κατορθώσωμεν νὰ ἐννοήσωσιν οἱ κύνες ὅτι δέον νὰ μεταβῶσιν ἀφ' ἐνὸς εἰς ἕτερον ὠρισμένον σημεῖον. Οἱ λαθρέμποροι κάμνουσι τοῦτο καθ' ἑκάστην. Δικαιούμεθα ὅθεν νὰ ὑπολογίζωμεν ἐπὶ τῆς ἐκτελέσεως καλῆς ὑπηρεσίας μεταφορᾶς τῶν ἐγγράφων. Ἄλλ' ἐνταῦθα τίθεται ἐν ζήτημα: Ἐν τίσιν ὁρίοις δύνανται τὰ ζῶα νὰ κάμνωσιν οὕτω τὸν ταχυδρόμον; Τίνας ἀποστάσεις δύνανται νὰ διανύσωσιν διὰ μέσου ἀγνώστου χώρας;

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς πολιορκίας τῶν Παρισίων, ὁ κ. Οὐρέλ ἀνεχώρησε δι' ἀεροστάτου μετὰ πέντε κυνῶν καλῆς καταγωγῆς ἐχόντων βλέμμα ζωηρὸν καὶ νοήμονα φυσιογνωμίαν, ἥλπιδε δὲ ὅτι τὰ γενναῖα ζῶα ἤθελον κατορθώσαι νὰ ἐπανεέλθωσιν ἐν τῇ πολιορκουμένῃ πόλει μετὰ τινῶν ἐγγράφων ἐγκεικλισμένων ἐντὸς τῶν δερματίνων περιλαιμίων των.

Οἱ κύνες ἀφέθησαν, οὐδέποτε ἐπανεῖδον αὐτοὺς.

Ἐτερον πείραμα γενόμενον κατὰ τὴν ἔννοιαν ταύτην δύναται νὰ ἔχῃ ἐλπίδα τινὰ ἐπιτυχίας; ἐπιτρέπεται ν' ἀμφιβάλλωμεν, γνωματεύουσιν οἱ ἀρμόδιοι. Κύνες τινές, λέγουσιν, ἐκτελοῦσιν, εἶνε ἀληθές, μεγάλα ταξείδια καὶ ἐπανερχονται οἴκοι. Ἄλλὰ δέον νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι ἐκκινήσαντες πεζῇ ἠδυνήθησαν νὰ λάθωσι γινῶσιν τῆς ὁδοῦ, ὅτι αἱ κατὰ τὴν ἄνοδον παρατηρήσεις των τοὺς ὁδηγοῦσι κατὰ τὴν ἐπάνοδον. Θὰ

ἔκαμνον τὸ αὐτὸ μετὰ μεταφορᾶν δι' ἀεροστάτου; θὰ εἶχον ὅμοιον ἔνστικτον πρὸς τὸ τῶν ταξιειδιστῶν περιστερῶν; Δὲν δυνάμεθα ν' ἀποφανθῶμεν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου. Παραθέτομεν μόνον ἐν γεγονός.

Ἐλθὼν ἐν Φιλιππεβίλλης εἰς Ἀλγέριον διὰ τοῦ ἀτμοπλοίου τῶν διαπορθημύσεων στρατιώτης τις ἐπ' ἀδεία εἶχε συμπεριλάβει τὸν κύνα του. Ἐν Ἀλγερίῳ ὁ κύων ἀπώλεσε τὸν κύριόν του ἢ, τοῦλάχιστον, ἔλειψε κατὰ τὴν ὄραν τῆς ἐπιβιβάσεώς του. Τί δ' ἔκαμε τὸ γενναῖον ζῶον; Ἐπανῆλθε διὰ ξηρᾶς ἐξ Ἀλγερίου εἰς Φιλιππεβίλλην, καὶ ἡ ἀκτὴ, τῇ ἀληθείᾳ, εἶνε μακρὰ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

N. K. ΓΟΥΛΙΜΗΣ

λοχαγὸς τοῦ πυροβολικοῦ.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Δώδεκα Κοντογιανναῖοι δεκαπρεῖς ταμπράδες.

Ἡ Ἄλῃ Πασᾶς πολὺ ἀνησυχῶς ἐβλεπε πάντοτε ἀυξάνουσαν, κατὰ τε τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀτόμων καὶ τὴν ἐπιρροήν, τὴν ἀρματολικὴν οἰκογένειαν τῶν Κοντογιανναίων. Μίαν φορὰν ἔστειλεν εἰς Πατρατζίκι, καλῶν αὐτοὺς ἐσπευσμένως εἰς Ἰωάννινα, ἵνα σκεφθῶσι δῆθεν μετ' αὐτοῦ διὰ σπουδαίαν ὑπόθεσιν τοῦ βιλαετίου. Οὗτοι, δώδεκα τὸν ἀριθμὸν, ὑπῆγαν προθύμως καὶ παρουσιάσθησαν πρὸ τοῦ Ἄλῃ πασᾶ, ὁ ὁποῖος τοὺς ἐδέχθη ἀνοικταῖς ἀγκάλαις, τοὺς ἠρώτησε μετ' ἐνδιαφέροντος διὰ τὰς ὑποθέσεις τοῦ ἀρματολικίου των καὶ τοῖς παρέθεσε πολυτελέστατον δεῖπνον. Μετὰ τοῦτο καλῶν ἕνα ἕκαστον κατ' ἴδιαν τῷ ἐπρότεινε μυστικὰ νὰ φωνεύσῃ ἕνα τῶν συγγενῶν του καὶ νὰ λάβῃ αὐτὸς μόνος τὸ ἀρματολίκι. Τῷ ἐνεχειρίζε δὲ καὶ τὸν διορισμὸν ἐπὶ τούτῳ, ὑπογεγραμμένον καὶ τέλειον. Ἀφοῦ οὕτω ἐκάτηχησεν ἕνα ἕκαστον ἀπέπεμψεν αὐτοὺς, βέβαιος πλέον ὅτι θὰ ἐπιτύχῃ τοῦ σκοποῦ του, νὰ ἐξολοθρεύσῃ οὕτω ὅλους.

Ἀφ' ἧς ὥρας ὁ Ἄλῃ πασᾶς ἐνέσπειρε μετὰ τῶν Κοντογιανναίων τὴν περὶ δολοφονίας ἰδέαν, ὅλοι ἔπεσαν εἰς σκέψεις καὶ καθ' ὅλον τὸν δρόμον των ἐπορεύοντο σιωπηλοί, περισκεμμένοι καὶ ὑποβλέποντες ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Ὁ Νικόλας Κοντογιάννης, ὁ ὁποῖος ἦτο καὶ γεροντότερος ὄλων, παρετήρησε τὴν ψυχρότητα αὐτῆν εὐθύς καὶ ἐνόησε τὴν αἰτίαν. Ὅθεν μόλις ἔφθασαν εἰς βρῦσιν τινὰ σύσκιον ὑπὸ πλατάνων, ἐπρότεινε νὰ καθήσουν, ἔστειλε δὲ τὸν νεώτερον εἰς πλησίον ποιμνιοστάσιον νὰ ἀγοράσῃ ἕνα πρόβατον ἵνα φάγωσιν. Ἐν τῷ μεταξύ οἱ ἄλλοι ἠτοιμάσαν